

по-младите тогава звезди Апостол Карамитев и Маргарита Дупаринова. Помня, че в тези разговори се обсъждаше и Яворовата пиеса „В полите на Витоша“, в която великолепно играеше Мила Павлова. Но вуйчо Николай особено високо ценеше другата пиеса на Яворов – „Когато гръм удари, как ехото заглъхва“; признаваше я за една от най-въздействащите български драми.

*

Яворов и Лилиев са забележително различни един от друг – и като човешки характери, но и като творци, въпреки че именно тяхната поезия бележи най-високия връх, който достига музикалността в българското поетическо слово. Но Яворовите стихове звучат като създадени от оркестър – многозвучно, мощно и разтърсващо, а тези на Лилиев – нежно и ефирно като лирическа песен.

*

И у двамата доминира едно определящо състояние – самотата. Самота не само житейска, битова, а екзистенциална. Ужасът да живееш сред другите като в клетка.

В това отношение Лилиев бе щастлив, че можа да живее дълго – седемдесет и пет години – и да намери в средите на театъра свое поприще. Да намери свои искрени приятели между режисьорите и актьорите, между гардеробиерите и распоредителите.

*

Сигурно беше дълбоко огорчен, че след 1944 г. повечето критични отричаха поезията му като асоциална и от читанките бяха изхвърлени дори стихотворения като „Тихият пролетен дъжд“ и „Небето е безумно си-
ньо“. Стараеха се да обрекат поезията му на забравя, но дори и през този период бе уважаван от всички като преводач и като културен деятел.

Когато си спомням как мъдро реагираше на отрицателите на своята „безидейна символистична поезия“, винаги виждам ведрата му усмивка на човек с чувство за изпълнен дълг и си спомням собствените му признания:

...чело ми не краси венец,
аз не разплитам скръбни тайни,
не съм поет, не съм мъдрец,
не нося белега на мага,
не съм от блясъци пиян,
но моята душа е нага,
но моята душа е блян.